FRA
UNIVERSITETSDIREKTØREN

DISKUSJONSSNOTAT
Møtesaksnr.: 1
Møtedato: 26.02.08
Notatdato.: 18.02.08
Arkivsaksnr: 08/1458
Saksbehandler: Mørland

TIL
UNIVERSITETSSTYRET

UiOs høringsuttalelse til Stjernøutvalgets innstilling – Første diskusjon

Utarbeidelse av høringsuttalelse til Stjernøutvalgets innstilling er ved siden av faglig prioritering den store strategiske saken for UiO våren 2008. UiO bør benytte prosessen til både å kommentere nasjonal struktur og ikke minst drøfte hvordan vi selv tenker å utvikle vår egen rolle og profil. Departementet har gitt UiO utsatt høringsfrist til 07.05.08. Det gir anledning til å drøfte saken i tre styremøter:

1. Vi har lagt opp til at styret i det første møtet (26.02) har en relativt fri diskusjon om hvilke momenter det vil være særlig viktig å vektlegge i UiOs høringssvar, hvilke spørsmål styret mener bør få spesiell oppmerksomhet i de videre diskusjoner internt og hvilke spørsmål det vil være en fordel å la ligge i denne omgang.

   Som innledning til diskusjonen vil det bli gitt en presentasjon av hovedpunktene i Stjernøs rapport med kommentarer fra UiOs ledelse til punkter som foreløpig peker seg ut som særlig aktuelle å adressere i høringsprosessen.

   Alle styremedlemmer oppfordres til å gjøre seg godt kjent med Stjernøutvalgets innstilling på forhånd.

2. Videre har vi lagt opp til at vi på møtet 08.04 adresserer et lite antall spesifikke strategiske spørsmål, inklusive noen overordnete spørsmål knyttet til vår egen rolle og profil. For eksempel hva det å være et forskningsuniversitet innebærer når det gjelder omfanget av hhv. bachelor-, master- og forskerutdanning.
   Det er viktig å få avklart slike spørsmål for å kunne skrive en så presis høringsuttalelse som mulig.

   Styret oppfordres i diskusjonen 26.02. til å identifisere hvilke andre spørsmål av denne karakter som bør tas opp 08.04.

3. Til møtet 06.05 vil det foreligge et helhetlig høringsutkast til behandling.

For øvrig vises det til vedlagte framdriftsplan som også viser aktiviteter mot andre grupper enn styret.

For å utarbeide utkast til høringsuttalelse og bidra i prosessen bl.a. inn mot styret og dekangruppen har universitetsledelsen nedsatt en arbeidsgruppe. Gruppen skal ha tett kontakt med universitetsledelsen underveis i prosessen og har følgende sammensetting:

- Viserektor Inga Bostad (leder)

- Professor Øyvind Østerud
- Professor Knut Liestøl
- Professor Asbjørn Kjønstad
- Studentrepresentant Camilla Strandskog
- Forskningsdirektør Terje Mørland
- Prosjektdirektør Inger Stray Lien
- Ass. Fakultetsdirektør Mette Groseth Langballe (sekretær)

Gunn-Elin Aa. Bjørnebøe
Universitetsdirektør

Terje Mørland
Forskningsdirektør

Vedlegg:

1. Stjernøutvalgets innstilling (NOU 2008:3 Sett under ett – ny struktur i høyere utdanning), følger ikke vedlagt da den er sendt styret i egen sending
2. UiOs innspill til utvalget våren 2007
3. Fremdriftsplan for UiOs interne prosess

VEDLEGG 2

Stjernøutvalgets viktigste utfordringer sett fra Universitetet i Oslo
Rektor Geir Ellingsrud, 08.06.2007

Stjernø-utvalget vurderer nå den fremtidige strukturen for høyere utdanning i Norge - utfordringen er å se 10-20 år fremover. Det er en god anledning til å spørre hvor vi nå står etter10-15 år med reformer som norske høgskoler og universiteter har gjennomgått. Hva er de viktigste oppgavene fremover for høyere utdanning i Norge?

Struktur for høyere utdanning har direkte konsekvenser for norsk forskning
Soria Moria - erklæringens mål om å styrke det *regionale* universitets- og høgskolesystemet er et sentralt premiss i det mandatet utvalget har fått. Det er lett å slutte seg til målet om at norsk ungdom – uansett hvor i landet de vokser opp – skal sikres god tilgang til høyere utdanning. Det er viktig for den enkelte, det styrker demokratiet og bidrar til å sikre bosetting og utvikling i hele landet. Men når den pågående globaliseringen også nevnes som en viktig begrunnelse for å opprette utvalget, kommer vi etter vår mening ikke utenom et tydelig *nasjonalt* perspektiv. Vi må våge å se på differensiering som virkemiddel for å styrke oss som *forskningsnasjon.*

Vi har merket oss at utvalgets mandat hovedsakelig er rettet mot høyere utdanning. Men ved universitetene er forskning og utdanning to sider av samme sak – de kan ikke skilles om vi skal tilby god og fremtidsrettet utdanning. Universitetet i Oslo mener derfor at de faglige kvalitetsutfordringene må stå aller øverst på utvalgets agenda. Det er viktig at utdanningstilbudene fungerer pedagogisk godt slik den siste studiereformen hadde som sin ideelle målsetting. Men faglig kvalitet i høyere utdanning avhenger av forskningskvalitet, og slik kvalitet er underkastet internasjonal prøving. I et lite land som vårt, betyr det at vi for å hevde oss må tenke nasjonalt. En bredt anlagt lokal og regional tilgjengelighet til høyere utdanning innebærer en faglig fragmentering som må veies opp mot den samling og spissing av kompetanse som må til for å styrke oss som forskningsnasjon og fremme vår deltakelse i internasjonal forskning på lengre sikt. Dette er selvsagt vanskelig, men den kunnskapen vi har om hva som fremmer akademisk kvalitet, tilsier at vi må utnytte allerede sterke fagmiljøer og bygge nye som kan hevde seg internasjonalt, om vi skal ta utfordringene på alvor. Det er bare ved å gjøre det at vi får høyere utdanning i Norge som holder i møtet med morgendagens forventninger.
I hele Europa finner det sted kraftfulle endringsprosesser i kunnskapssektoren for tiden. Det er ulike grep som gjøres, men overalt er drivkraften muligheten for suksess i den internasjonale forskningens elitedivisjon.

Det er særlig følgende problemstillinger som opptar oss og som vi håper utvalget vil vie oppmerksomhet:

- valg av fremtidig struktur for høyere utdanning må vurderes i forhold til konsekvensene for norsk forskning
- vi må rette oppmerksomheten mot hva som fremmer kvalitet i forskningen
- vi må sikre kvaliteten av norsk forskerutdanning
- vi trenger større differensiering mellom institusjonstyper
- vi må få en budsjettmodell som gjør differensiering mulig
- vi trenger bedre insitamenter for samarbeid mellom ulike institusjoner

- vi må opprettholde konkurransearenaer der forskningskvalitet er avgjørende
- vi må ha ressurser nok til å kunne delta i konkurransene

Hva skjer i Sverige?
Svenskene gjennomfører en utredning parallelt med vår. Det er interessant å lese deres utredningsmandat. Utfordringene kjenner vi igjen og historien har mange likhetstrekk – en utvikling mot flere universiteter med mange små forskningsmiljøer, det vil si faglig fragmentering som resultat. Det slås fast i mandatgrunnlaget at dagens system ikke har insitamenter til samarbeid mellom lærestedene og at det har hatt uheldige konsekvenser. Den svenske regjeringen leter etter virkemidler for å fremme lærestedenes profilering og arbeidsdelingen mellom dem. Kvaliteten i forskningen og forskerutdanningen skal styrkes. Nødvendigheten av å kople forskerutdanning til kvalitetsforskning går som en rød tråd gjennom departementets bakgrunnsdokument for utredningen, og det sies klart at om svensk forskning skal kunne møte den internasjonale konkurransen fremover, så må de mest fremstående forskerne få anledning til å drive langsiktig forskning i attraktive miljøer med kritisk masse, og at det også er her svensk forskerutdanning må ha sin tyngde. Den svenske utredningen skal foreligge 1. oktober. Vi håper derfor at Stjernø-utvalget rekker å lese svenskenes konklusjoner før utvalget må trekke sine egen – vi tror det vil være nyttig innsikt å hente.

Hvorfor er kvalitet i forskningen så viktig?
Forskning handler om å øke vår forståelse og vår erkjennelse, stille riktige spørsmål og se sammenhenger og mønstre som kan omdannes til ny og presis kunnskap. Det er stadig flere områder i samfunnet der vi vet at resultatene av forskning vil være utslagsgivende for å kunne ta riktige valg. De globale utfordringene er store og de utfordrer oss også i hverdagen på nye måter. Norge er et lite land, men vi har forskere i verdensklasse på noen områder. Vi trenger dem, de må få utviklingsmuligheter og vi trenger nye forskere som etablerer seg som attraktive samarbeidspartnere for de beste internasjonalt. Ingen får innpass i de beste miljøene om de ikke selv kan bidra. Dette er fagmiljøer der det handler om å være best – den internasjonale konkurransen er minst like hard innen forskning som på andre områder.

Forsker rekruttering – utfordringen er både vekst og kvalitet
God forskerutdanning er helt avgjørende for forskningens fremtid. UiO har de siste årene lagt betydelig vekt både på å styrke innholdet i doktorgradsutdanningen og på å kvalitetssikre forskeropplæringen Vi har hittil etablert 22 forskerskoler for å bygge sterkere miljø rundt doktorandene. Flere forskerskoler er under utvikling. En norsk doktorgrad har ord på seg for å holde høy internasjonal standard. Slik bør det fortsatt være. De evalueringskravene som er etablert for å godkjenne nye doktorgrader ved høgskoler med sterke universitetsambisjoner, er sårbare og sikrer ikke i tiltrekkelig grad at det vitenskapelige fundamentet er solid og holdbart.

Norsk forskning står overfor store rekrutteringsutfordringer i årene som kommer. Men det er ikke bare vekstmålet som er vedtatt av Stortinget – Forskningsmeldingen har også et klart uttalt kvalitetsmål. Skal det innfris, må veilederkapasitet og faglig miljøtilknytning tas på alvor. Vi mener det innebærer at universitetene bør tillegges et hovedansvar for doktorgradsutdanningen og finansieres for å kunne påta seg det.

Institusjonsbetegnelsen i seg selv er ingen kvalitetsgaranti
Steinar Stjernø, utvalgets leder, hevdet i et foredrag på UiO i januar at vi om få år sannsynligvis vil ha 12 universiteter i Norge. Ambisiøse lokalpolitikere fremstår som sentrale

pådrivere sammen med sine høgskoler og lokale næringslivsledere. I dag hører vi riktignok at ikke alle lenger er helt sikre på om de skal fullføre sine planer – uansett antar vi at utvalget er godt oppdatert.

Dessverre er det ingen automatikk i at vår kunnskapssektor styrkes om vi får flere universiteter. Det spiller faktisk liten rolle om flere institusjoner bytter navn. Det som er viktig, er hvilke økonomiske følger det får, og hvordan det påvirker bruken av landets ressurser til forskning. Et godt universitet tenger solid vitenskapelig kompetanse. Vi står overfor et betydelig rekrutteringsbehov i årene som kommer både fordi mange vitenskapelig antatte nærmer seg pensjonsalder og fordi det er forutsatt vekst i norsk forskning. Den nylig fremlagte rapporten fra NIFUSTEP som analyserer rekrutteringsutfordringen, tyder på at det behovet de nye universiteter vil ha for å sikre tilstrekkelig akademisk tyngde, så langt har fått for liten oppmerksomhet. Dette faglige ressursspørsmålet må tas på alvor når en meisler ut ny politikk for høyere utdanning.

Det pekes ofte på internasjonal rekruttering som en mulighet. Ved UiO tar vi gjerne i mot forskere fra utlandet – og gjør det stadig oftere – men vår erfaring er at de beste først og fremst søker seg til fagmiljøer som allerede er internasjonalt konkurransedyktige og har dokumentert sin faglige styrke.

Felles gradsstruktur – et uutnyttet samarbeidsmulighet
Studiereformen ga universiteter og høgskoler en felles gradsstruktur og satte likhetstegn mellom en høgskolegrad og en universitetsgrad. Konsekvensene av dette opptar utvalget. Stjernø advarte i et møte på UiO i mai mot "nivellering", og hevder at en følge av studiereformen er at høgskolene strever for bli mer akademiske samtidig som universitetenes prestisje er fallende og at universitetene yrkestilpasses. Men universitetenes søkertall etter studiereformen tilsier ikke at deres prestisje er fallende blant studentene, og hvis yrkestilpasning betyr at det er enklere for en student å finne en jobb etter avsluttede universitetsstudier, finner vi ikke det problematisk. Snarere tvert om – ett av de aspektene vi vektla tungt ved endringen av studieprogrammene ved UiO, var nettopp at både læringsmål og alternative karriereveier skulle fremstå tydeligere enn før for alle programtilbud. Vi mener det fullt ut er forenelig med fortsatt å holde de gamle dannelsesidealene høyt.

Hittil har institusjonene i liten grad utnyttet samarbeidsmulighetene som ligger i å ha felles gradsstruktur. Lavere grad ved en høgskole, bør ha et faglig innhold tilrettelagt for å kunne søke seg videre også mot en mastergrad på et universitet. I dag er høgskolegradene og universitetsgradene innenfor samme fag på lavere grad ikke godt synkronisert med tanke på videre studieløp ved en annen institusjon. Ulik bruk av karakterskalaen er også en utfordring når studenter fra forskjellige institusjoner konkurrerer om opptak til samme program.

Flere av UiO's forsøk på å invitere høgskoler til samarbeid for å etablere felles mastergradsopplegg har strandet. Slik vi oppfatter dette, prioriterer høgskolene å utvikle egne mastergrader på områder der de er sterke fordi det er veien til en senere doktorgrad som også gir uttelling i arbeidet for å oppnå universitetsstatus Innen fagfelt med kostbar undervisning, dyr infrastruktur og begrenset studentrekruttering, er dette lite kostnadseffektivt. Vi håper at Stjernø-utvalget vil rette oppmerksomheten mot hvilke insitamenter som kan stimulerer til institusjonssamarbeid.

Pengene styrer og bestemmer også handlefriheten

Også i den offentlige kunnskapssektoren styrer pengene på en annen måte enn før gjennom budsjettmodellen innført i 2003. I tillegg til en basisbevilgning, belønnes institusjonene etter resultatene av forskernes og studentenes arbeidsinnsats. Modellen ble forbedret i 2006 slik at forskningskvalitet nå gir større uttelling. Budsjettmodellen har mye for seg, men den er kompleks og den gjør det nesten umulig å endre fordelingen mellom studietilbud på ulike nivåer. UiO skulle gjerne hatt færre studenter på bachelornivå og flere mastergrads- og doktorgradsstudenter. Med dagens budsjettmodell vil det gi et så betydelig inntektstap at vi rett og slett ikke kan gjøre det.

Stjernø-utvalget har varslet at de vil se på budsjettmodellen på nytt. Vi håper det i så fall vil åpne for en større differensiering mellom institusjonene i forhold til roller og oppgaver.

Vi trenger konkurranser som belønner kvalitet

Etableringen av Fondet for forskning og nyskaping har vært meget viktig. De nye SFFene og SFIene har frembrakt og tydeliggjort spissmiljøer innen norsk forskning som holder høy internasjonal standard. Ved UiO teller vi nå rundt 20 fagmiljøer som har oppnådd status som fremragende gjennom ekstern kvalitetsbedømmelse. Dette er til inspirasjon, både for forskere som har hatt suksess og for andre som ser hva som skal til for å lykkes. Dette er også de mest attraktive fagmiljøene for internasjonal forskerrekruttering. UiO er svært opptatt av at slike ordninger opprettholdes, gjerne supplert med nasjonale fagevalueringer og tiltak for faglig kvalitetsutvikling. Vi trenger grep som tvinger oss til å definere og belønne kvalitet.

UiO har fått tildelt 8 SFFer i bredden av vår fagportefølje. Vår store fordel er at vi har et stort og meget bredt fagmiljø. Kreative og dyktige enkeltforskere er nøkkelspillere, men det er fremfor alt store, robuste fagmiljøer som teller over tid. Vi har lagt vekt på å integrere SFFene i fagmiljøene og tror det er en god modell. Vi mener antallet SFFer på nasjonal basis ikke bør være vesentlig større enn det er i dag (20-25). Senterne bør ikke bli permanente og nye utlysninger må komme jevnlig slik at nye miljøer fra ulike fag får prøve seg.

Norge har hatt god uttelling i EUs 6 rammeprogram. UiO har også store ambisjoner for det 7. Stadig flere av våre forskere tar mål av seg til å bekle internasjonale koordinatorroller og vi trenger det for å befeste vår posisjon. Det er imidlertid en stor utfordring for oss at både EU's og andre konkurranser forutsetter betydelig egeninnsats. Infrastruktur og avansert vitenskapelig utstyr må være på plass. Slik er det ikke i virkeligheten, og det betyr at det koster svært mye å være god – det koster å delta og det koster å vinne. I dag mener vi prisen er for høy for institusjonene fordi alt vårt såkorn for faglig fornyelse går med til konkurransene – stor suksess utarmer ordinær virksomhet. Dette må vies større oppmerksomhet – særlig for teknologi og realfag.

Det er også et faktum at de store programmene både nasjonalt og internasjonalt først og fremst har vært rettet mot realfag og teknologi. Særlig for humaniora har det vært vanskelig å finne eksterne finansieringskilder. De humanistiske fagene har det ekstra vanskelig fordi de også er med på å dekke den interne regningen når andre fagfelt lykkes.

Norge har besluttet å delta i det 7. rammeprogrammet. Det innebærer at mye forskningsmidler sendes til EU. Vi synes dette er bra, men det må følges opp med ressurser til å konkurrere og de må være tilgjengelige for de miljøene som er best kvalifisert for det. Det gir ingen mening å sende pengene til EU samtidig som man introduserer hvileskjær for norsk forskning her hjemme. Vi ser av de første rundene i konkurransen om bevilgninger fra det nye europeiske

forskningsrådet, at det vil være utfordrende for oss å nå opp. Men ambisjonen og mulighetene for å prøve må være der!

Hva kjennetegner et internasjonalt toppuniversitet?
På toppen av de internasjonale rangeringslistene finner vi de som kan betegnes som internasjonale eliteuniversiteter: Harvard, Stanford, Cambridge, Oxford, Berkeley, MIT osv. Dette er universiteter med lang historie. De har ulik størrelse og faglig sammensetning, men de fleste er ganske store målt i antall studenter og har betydelig faglig bredde. De er internasjonalt orientert i alt de gjør – både studenter og ansatte rekrutteres blant de aller beste fra hele verden. Deres metoder for kvalitetsutvikling av egen institusjon er effektive, men nærmest nådeløse sett med norske øyne – det er bare det aller ypperste som teller. Vi bør finne våre egne virkemidler, men med det samme mål for øyet: økt faglig styrke.

Et norsk universitet kan aldri klatre til topps på disse listene. For tiden er UiO på plass nummer 68 på verdensrangeringen og inne blant de 20 beste i Europa. Og skal vi avansere, er det fremfor alt gode forskningsresultater som teller.

Internasjonal publisering og sitering er anerkjente mål for forskningskvalitet. Vår publiseringsstatistikk – som vi etter hvert kan feste lit til – viser at i Norge står de fire eldste universitetene for 73 % av de vitenskapelige publikasjonspoengene. UiO alene bidrar med 42 % av universitetenes poeng. Men dagens budsjettmodell gir svært beskjeden uttelling for dette. Vi kan sågar bli straffet økonomisk selv om vi blir bedre, fordi dette er et 0-sum spill der noen må tape for at andre skal få gevinst. Vi mener tiden er moden for å belønne de beste mer. Det trengs for at norske forskere også skal lykkes i den internasjonale konkurransen.

Hvilken rolle skal UiO ha?
"Hvis vi skal ha et eliteuniversitet på internasjonalt nivå, må dette nødvendigvis ha utgangspunkt i UiO, men et slikt forslag ville aldri kunnet få støtte i Stortinget" sa Steinar Stjernø i et møte i Akademisk forum på UiO 15. mai. Han har kanskje rett i det, men vi må fortsatt ha ambisjoner om at vi skal ha gode, forskningsintensive universiteter i Norge. Og vi må kunnes stole på at utvalget gir politikere det råd at de må bygge videre på det beste vi har når vi skal strekke kjølen for fremtidens kunnskapspolitikk. Universitetet i Oslo har brukt snart 200 år på å utvikle landets største kunnskapsbase med unik faglig bredde, faktisk også betydelig i internasjonal målestokk. Denne bredden skiller oss fra de andre norske universitetene – UiO likner mer på de andre nordiske hovedstadsuniversitetene. De store, robuste forskningsmiljøene vi har utviklet, bør kunne utnyttes bedre i et nasjonalt samarbeid.

UiO er midt inne i en krevende prosess der alle fakultetene arbeider med faglige prioriteringer. Vi vurderer gjerne om enkelte fag eller deler av fag passer bedre ved Høgskolen i Oslo eller en annen høgskole, men tror ikke det er så mye som er feilplassert Vi tror mer på et tettere samarbeid innenfor flere fagfelt. Instituttsektoren har blitt viktig som samarbeidspartner for UiO de siste årene – særlig innenfor de nye teknologiområdene der kostbart utstyr gjør det nødvendig å søke sammen. Helseforetakenes økte forskningsambisjoner er viktige for oss. Det berører ikke bare medisin, men i høy grad også ulike matematisk-naturvitenskapelige fag og fag som odontologi og psykologi. Og samarbeidet internt er større enn noen gang. Informasjonsteknologien har betydning for og endrer mange fagfelt fordi store datamengder kan håndteres og utnyttes på helt nye måter. Juridisk forskning bygges opp og juridisk innsikt og forståelse er helt avgjørende når samfunnet står overfor store teknologiske sprang. Det samme gjelder etikk og filosofi. Utviklingen av et flerkulturelt og religiøst mer komplekst og potensielt konfliktfylt samfunn,

gir forskning innenfor kulturfag og religion fornyet betydning. Nettopp i grenseflatene mellom de tradisjonelle disiplinene skjer det spennende fornyelse. Det betyr ikke at den disiplinbaserte grunnforskningen tones ned, men at møtepunktene mellom fagene blir viktigere. Universitetet ser det som en viktig oppgave i å bruke sin store bredde til nettopp å stimulere de faglige møtene. Det er heller ingen tvil om at prosessene med å etablere sentre for fremragende forskning også har gitt svært viktig lærdom

UiO beskyldes ofte for å være seg selv nok. Historisk sett har vi følt en forpliktelse til å ivareta et nasjonalt ansvar for en rekke fag. Vi har mange eksemplet på at UiO har bidratt til faglig oppbygging på andre institusjoner. Den rollen mener vi det er all grunn til å opprettholde, og kan hende er tiden moden for å definere den i forhold til noen overordnede nasjonale mål for kunnskapspolitikken fremover. Det kan være et nyttig virkemiddel for differensiering.

Den regionale rollen: "Universitetsalliansen i Oslo"
Det er et godt samarbeidsklima mellom institusjonene i Oslo, samarbeid finner sted innenfor mange fagfelt og i ulike nettverk. Vi har fra UiOs side ingen konkrete planer verken om å innlemme høgskoler eller å underlegge oss forskningsinstitutter. Vi tror i det hele tatt mer på samarbeid mellom selvstendige institusjoner enn på å utvide UiO.

Ett unntak kan være om myndighetene skulle konkludere med at veterinærmiljøet skal forbli i Oslo og vil trenge tettere tilknytning til UiO. Det er gode faglig grunner for det.

Rektorene ved UiO, UMB, HiO og HiAK har etablert "Universitetsalliansen i Oslo" – et samarbeidsnettverk der det vil være naturlig å drøfte Stjernø-utvalgets forslag når de kommer. Vi vil selvsagt diskutere hva som er gode og fremtidsrettede løsninger for forskning og høyere utdanning i vår egen region med utgangspunkt i den faglige styrken vi samlet sett har. Men når vi leser regjeringens stortingsmelding om regionalreformen, uroer det oss at forskningspolitikken brukes for å gi politisk innhold for et nytt forvaltningsnivå. Forskningspolitikken må ha et nasjonalt perspektiv i et lite land, og det må være et mål for Norge å bygge internasjonal konkurransestyrke. Vi må vokte oss for uheldige følger av å etablere egne regionale forskningsfond og unngå en for ensidig vektlegging av det regionale aspektet når det gjelder struktur for høyere utdanning.

På første pinsedag hørte vi kunnskapsministeren si at han har kommet til den erkjennelsen at SVs skolepolitikk har vært feilslått fordi den har lagt for lite vekt på faglig innhold. Da må det også være lov å håpe at han vil tenke i samme baner når det gjelder høyere utdanning: at det faglige innholdet må plasseres i sentrum når det skal etableres en nasjonal kunnskapspolitikk og at faglig kvalitet må være vårt aller fremste utviklingsmål. Vi mener UiOs styrke bør sees på som en viktig og verdifull kompetanseplattform i denne sammenheng og at den bør styrkes – først og fremst fordi det er en fordel for hele landet.

VEDLEGG 3

Framdriftsplan for utarbeidelse av UiOs høringssvar til Stjernøutvalgets innstilling

Universitetsstyret	26.02.08 (Styremøte): • D-sak: Første diskusjon. Identifisering av momenter som tas opp til særskilt drøfting i møtet 08.04. detaljert opplegg/aktiviteter fase 3 og sideprosessen forberedelser til implementering 08.04.08 (Styremøte): • V-sak: Diskusjon med konklusjon på hva UiO skal mene om noen særskilt viktige strategiske spørsmål, bl.a. knyttet til rolle og profil. 06.05.08 (Styremøte): • V-sak: Behandling og vedtak av høringsuttalelsen
Dekanene	05.03.08 (Dekanmøte): • Oppfølging av styrets diskusjon 26.02. Identifisering av momenter som tas opp til særskilt drøfting i styremøtet 08.04. 02.04.08 (Dekanmøte): • Forberedelser til styremøte 08.04.08 16.04.08 (Dekanmøte): • Første diskusjon av helhetlig høringsutkast
Andre aktiviteter	Uke 17: Rask høringsrunde av utkast til høringsuttalse til fakulteter og tilsv. 23.04.08 Storsamlingen for faglige og administrative ledere: • Her vil bl.a. Stjernø og faglig prioritering være sentrale tema. Møter med organisasjonene Møter med studentene
Ledelsens nyhetsbrev (tentative tema)	Aktuelle tema i hhv. mars-, april- og mainummeret.